

ud derover. Den cærede Finantsminister kommer nu overmaade let ud derover, thi han siger: Reserverefonden behøver jeg ikke; jeg har nu en Kassebeholdning af 24 Millioner Kr., som er fuldkommen tilstrækkelig til Diemedet, og over den har jeg heldigvis fuldstændig Dispositionsret; det er den allerletteste Maade at komme ud over dette Spørgsmaal. Sa ganske vist er det en meget let Maade, men jeg tror dog ikke, det er den Maade, hvorpaa man kunde ønske at komme ud derover, thi vi have dog set en Anvendelse af Finantsministerens Bemyndigelse overfor Reserverefonden og Kassebeholdningen, som vi ingenlunde have kunnet anse for at være heldig; Usikkerheden af, at der gives Regler i den Henseende, maa altsaa endnu blive staaende. Man kunde helst være tilbøjelig til at gaa i den modsatte Retning, nemlig at føre mere af Kassebeholdningen tilbage til Reserverefonden, da det er vitterligt, at Kassebeholdningen for Djebkiftet er urimelig stor og kun er bleven saa stor derved, at der er kommet et stigende Overskud, større, end man havde ventet, og at der af udestaaende Fordringer efterhaanden er indbetalt langt Mere, end man havde gjort Regning paa. Dette faar særlig Betydning overfor det afslagne Statsregnskab for det sidst forløbne Aar, hvor det store Overskud for en Del beror paa, at der er indbetalt over en Million mere paa Aktiverne, end der i Finantslovsforlaget var gjort Regning paa. Endelig var den tredie Side af det finantsielle Billede, som Finantsministeren gav os, dette, at han gav os Anvisning paa, at vi om nogle Aar vilde spare betydelige Udgifter paa den udenlandske Gjæld, og at der altsaa derved vilde komme særdeles store Beløb til Disposition. Ogsaa dette var et Led i det hele lyse Billede, skjøndt jeg paa ingen Maade vil sige, at den høitærede Finantsminister fremstillede det som en egentlig Beparelse. Der maa fra alle Sider være Enighed om, at Ophøret af disse Udgifter paa ingen Maade repræsenterer nogen Beparelse. Skulde Forholdet i Fremtiden stille sig saaledes, at der intet Uddrag blev gjort, vilde jeg saa langt fra anse det for en Beparelse, at jeg tværtimod vilde betragte det som et betydningsfuldt Tab. Naar disse Udgifter ophøre, senest fra 1878, mener jeg, at man dog fra alle Sider vil komme til at erkende Nødvendigheden af, at vi fortsatte med at afdrage paa Statsgjælden. Om vi skulle gjøre det efter den samme Maalestok som hidtil og altsaa anvende 5 Millioner Kr. aarlig til disse Udgifter, turde vel være tvivlsomt. Vilde man anlægge den almindelige Maalestok for Udgifter paa Gjælden, som saa ofte finder Sted, saaledes at man beregnede 2 pCt. Udgifter, vilde dette nu repræsenterer en aarlig Udgift af 3 Millioner Kr., og det er min Opfattelse, at vi ikke i Fremtiden tør gaa stort lavere med Udgifter paa Gjælden. Jeg skal minde om, af hvor overordentlig gavnlig Indflydelse det vilde være, at man tilveiebragte et saadant

Uddrag paa Statsgjælden, enten ved at gjøre samtlige nuværende Obligationer amortisable, eller ogsaa ved at man bestemte et vist Beløb til aarligt Indkøb af saadanne. Ud begge Veie vilde man baade tilveiebringe en betydelig Binding for Statskassen og øve en overordentlig gavnlig Indflydelse paa det hele danske Pengemarked. Naar imidlertid disse tre Momenter i den høitærede Finantsministers Fremstilling falde bort, viser Billedet sig ganske vist lyst, men just ikke fuldt saa lyst, som den cærede Finantsminister mente. Jeg maa i saa Henseende tillade mig at vende tilbage til den Betragtning, som jeg gjentagne Gange har gjort gjældende, nemlig, at vi saalenge de gjældende pligtige Udgifter paa Statsgjælden finde Sted, bør betragte disse som en aarlig Udgiftspost, og at vi ligeledes fremtidig bør regne de Udgifter, vi ville komme til, for en ordinær Udgift. Opstiller man nu en Balance paa denne Maade, vil man finde, at de ordinære Indtægter efter Forlaget udgjøre 46,170,000 Kr. og at de ordinære Udgifter, altsaa medregnet Udgifterne paa Statsgjælden, udgjøre 42,700,000 Kr. Naar der nu tilveiebringes, hvad jeg antager, at man mindst kan gjøre Regning paa, at vi under vor Behandling af Finantslovsforlaget vil komme til, en Beparelse af en halv Million, vil Overskudet kunne beregnes til at blive 4 Millioner Kr. Jeg har her ladet Betragtningen af §§ 10 og 27 ganske ude, idet jeg mener, at enhver Anvendelse af Formuen og Anstæffelse af Aktiver er et Spørgsmaal, der ubeløkkende maa staa og falde med sig selv uden Hensyn til det øvrige ordinære Budget. Naar vi altsaa paa den Maade tro at kunne gjøre Regning paa et Overskud af 4 Millioner Kr., maa jeg dog tilføje, at jeg tror, at dette er noget for lavt anslaaet, navnlig ligeoverfor det Resultat, som det sidst afslagne Statsregnskab udviser, og efter den Erklæring, vi have hørt fra den høitærede Finantsministers Side, nemlig, at det indeværende Finantsaar tegnede til at blive mindst lige saa godt. Efter denne Maalestok vil det vel ikke være ubegrundet, ogsaa at lægge det afslagne Statsregnskab til Grund for den fremtidige Balance, og denne vil da udvise, at Overskudet efter den samme Beregningsmaade som før nævnt, bliver, ikke 4 Millioner, men 6,400,000 Kr. Derksom vi til dette Overskud i Fremtiden, altsaa senest fra 1878, lægge, hvad der bliver til Disposition af Udgifterne paa Statsgjælden, naar disse nedsettes fra 5 til 3 Millioner, vil der altsaa blive endnu 2 Millioner at føje til, og den hele overskydende Sum, som vi i Fremtiden ordinært tør gjøre Regning paa, vil altsaa efter min Opgjørelse blive circa 8½ Millioner Kr. Ligeoverfor dette Overskud antager jeg, at Fordringen om Nedkøttelse af de ordinære Indtægter vil blive saa stærk, at den er uafviselig, og at Fordringen derom navnlig vil blive rettet paa de saa overordentlig vel stillede indirekte Af-